

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาจะพบว่าปัญหาหาเสพติดให้โทษแพร่ระบาดและยังทวีความรุนแรงส่งผลเป็นวงกว้างทั้งในประเทศไทยจนไปถึงยังต่างประเทศ อาทิ เพื่อนบ้านของเราเองแทบตะเข็บชายแดนทุกด้านของประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ปัญหาเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่มีหน้าซ้ำยังส่งผลกระทบต่อปัญหาในด้านอื่นๆ อีก อาทิ สังคม เศรษฐกิจ อาชญากรรม การเมือง ซึ่งเป็นความเสียหายต่อประเทศชาติรวมไปถึงความมั่นคงของรัฐ ความหน้าเชื่อถือของนานาประเทศใน การบังคับใช้กฎหมายวางมาตรการควบคุมดูแลปัญหาหาเสพติด เนื่องด้วยปัญหาหาเสพติดนั้นมิใช่ เรื่องการกระทำความคิดด้วยเพียงการเสพเป็นรายเฉพาะบุคคลอีกต่อไปที่แต่รวมไปถึงการขยายตัวขององค์กรหาเสพติดที่ได้เริ่มขยายตัวจาก ผู้เสพพัฒนาตนเองไปเป็นผู้ค้ารายย่อยและขยายอำนาจ ขอบเขตพื้นที่จำหน่ายหาเสพ ไปเป็นผู้ค้ารายใหญ่ระดับ ชุมชน อำเภอ จังหวัด ภาค จนถึง ระดับประเทศ จวบจนเป็นผู้ผลิตทั้งค้าปลีกและค้าส่ง มีการขนส่งหาเสพติด ผักฝนพัฒนาเด็ก ๆ รุน ใหม่มอมเมาให้คิดยาและชักชวนเขามาเป็นเครือข่ายค้ายา เมื่อไม่มีเงินซื้อยาเพื่อนำมาเสพ จึงให้ ชดใช้เงินด้วยการให้เด็กจำหน่ายหาเสพติดเพื่อแลกกับการใช้หนี้และยังได้รับค่าแรงด้วยการให้ยา ไปเสพ ถือได้ว่าเป็นวงจรอุบาทว์วนเวียนไปไม่รู้จบจึงทำให้ประเทศไทยต้องพัฒนากฎหมาย เพื่อ ออกมาบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการปราบปรามหาเสพติด ต่อผู้เสพ ผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ไปกระทั่งผู้ผลิตและระดับประเทศด้วยการออกกฎหมายเพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยมี ความสำนึกและเป็นผลดีทั้งผู้ต้องหาหรือจำเลยกับรัฐ

5.1 บทสรุป

สำหรับประเทศไทย บทบัญญัติการต่อรองข้อมูลสำคัญและเป็นประ โยชน์อย่างยิ่งในการ ปราบปรามการกระทำความคิดเกี่ยวกับยาเสพพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 ซึ่งมีแนวคิดและหลักการจากการต่อรองคำรับสารภาพ และการกันผู้กระทำความผิดไว้เป็นพยาน รวมไปถึงอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการ ลักลอบค้ายาเสพติดและวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ค.ศ. 1988 ตลอดจนอนุสัญญา สหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ. 2000 ข้อ 26 ซึ่งมี

เนื้อหาใจความว่าการจูงใจให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ได้ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ในการปราบปรามองค์กรค้ายาเสพติด โดยที่ผู้ที่ได้ให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์จะต้องได้รับผลประโยชน์ตอบแทน นั่นคือ การได้รับการลดหย่อนโทษทางอาญา หากข้อมูลนั้นสามารถนำไปขยายผลเพื่อให้สามารถนำไปสู่การปราบปรามและจับกุมผู้ค้ายาเสพติดร่วมขบวนการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับหัวหน้าขบวนการ ซึ่งเป็นต้นตอของการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ด้วยเหตุนี้ การให้ข้อมูลสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามมาตรา 100/2 จึงเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งของหน่วยงานด้านกฎหมายในการใช้เพื่อสืบสวนสอบสวนจนกระทั่งสาวไปถึงตัวหัวหน้าขบวนการได้ด้วยวิธีการต่อรองซึ่งเริ่มต้นโดยเจ้าพนักงานของรัฐ พนักงานฝ่ายปกครอง พนักงานสอบสวน หรือตำรวจ ได้ทำการแจ้งสิทธิหรือข้อความตามกฎหมายให้กระทำความผิดได้รับทราบข้อกล่าวหา ซึ่งผู้กระทำความผิดจะให้ข้อมูลหรือไม่อย่างไรนั้น ต้องเป็นไปตามความสมัครใจของเขาเอง ไม่สามารถบังคับ ชูเชิญหรือจูงใจด้วยการให้คำมั่นสัญญาให้แก่ผู้กระทำความผิดได้ และหากเกิดมีการให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์แล้ว เจ้าหน้าที่พนักงานของรัฐดังกล่าวย่อมสามารถนำข้อมูลนั้นไปทำการสืบสวนสอบสวน และขยายผลตามข้อมูลที่ผู้กระทำความผิดได้ให้ข้อมูลไว้ได้ โดยหากสามารถทำการขยายผลจนสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดรายใหญ่ หรือหัวหน้าขบวนการได้ หรือสามารถจับกุมผู้กระทำความผิด หรืออาชญากรของกลาง รวมไปถึงทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มได้ เจ้าพนักงานของรัฐจะต้องบันทึกข้อเท็จจริงลงไปในส่วนวนเพื่อเสนอต่อพนักงานอัยการ ซึ่งจะได้ทำการส่งสำนวนเพื่อส่งฟ้องคดี และเสนอสำนวนต่อศาลเพื่อใช้ดุลพินิจในการพิจารณา โดยในกระบวนการพิจารณาคดีของศาลถือได้ว่าเป็นกลไกและขั้นตอนที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะศาลถือว่าเป็นองค์กรหลักในการรักษาความยุติธรรม ด้วยเหตุนี้ กฎหมายมาตรา 100/2 จึงได้มีบทบัญญัติให้ศาลเป็นผู้ใช้ดุลพินิจในการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว แล้วตัดสินใจตามข้อมูลว่าจำเลยให้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐมากน้อยเพียงใด ซึ่งหากศาลเห็นว่าเป็นการให้ข้อมูลสำคัญที่มีประโยชน์ยิ่งแล้ว ศาลก็จะใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่จำเลยมากหรือน้อยตามดุลพินิจของศาล

อย่างไรก็ดีจากการศึกษาและวิเคราะห์ ตามบทบัญญัติ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 พบปัญหาและอุปสรรคจากการบังคับใช้บทบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยในปัจจุบัน การให้ความหมาย ของอย่างไรคือ ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอีกทั้ง ไม่มีขั้นตอนวิธีการ รูปแบบ การให้ข้อมูลของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ปรากฏเป็นเอกสารเฉพาะซึ่งกำหนดเป็นที่ชัดเจน และมีได้ครอบคลุมตลอดทุกชั้น ในกระบวนการยุติธรรม และจะต้องกำหนดเป็นหน้าที่ของ

พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ที่จะต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบ อีกทั้งมาตรการบังคับใช้กฎหมาย หรือแนวทางปฏิบัติ ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีความชัดเจนที่จะออกเป็นกฎหมาย มีเพียงแนวทางการประสานความร่วมมือหรือตามคำสั่งศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดแห่งชาติ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติแต่ไม่สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงได้เพียงใดเพื่อให้เกิดความยุติธรรมต่อจำเลยให้เป็นแนวทางเดียวกัน จากปัญหาข้อเท็จจริง และปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่ไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 จะได้รับสิทธิจากการบังคับใช้บทบัญญัติดังกล่าว กรณีจึงเป็นปัญหาที่น่าศึกษาวิเคราะห์เพื่อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพื่อการบังคับใช้บัญญัติของมาตราดังกล่าวอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นมาตรการทางกฎหมายเพื่อช่วยให้ผู้ต้องหาที่กระทำความผิดคดีที่เกี่ยวกับยาเสพติด ได้ตัดสินใจในการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ อันจะส่งผลให้เกิดการป้องกันและปราบยาเสพติดให้โทษมีประสิทธิภาพต่อไป และก่อให้เกิดความสงบสุขในสังคมต่อไป

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคการต่อรองคำรับสารภาพตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 ประเด็นแรก ปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 จึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

ประเด็นแรก กรณีปัญหาการตีความการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ อันจะส่งผลทำให้ ผู้กระทำความผิดได้รับสิทธิในการให้การต่อรองเพื่อเกิดผลดีต่อทั้ง ผู้กระทำความผิดเองและภาครัฐ จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษา ควรเพิ่มคำนิยาม คำจำกัดความ ให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น โดยผู้เขียนจึงขอเสนอแนะโดยควรนำแนวทางการให้ความหมายดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 วรรคสอง ดังนี้

ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งหมายถึง ข้อมูลที่ผู้ต้องหาให้กับฝ่ายปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ เป็นประโยชน์ต่อการจับกุมผู้กระทำความผิดอื่น ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการให้ข้อมูลหรือเบาะแสที่สำคัญของผู้กระทำความผิด นอกเหนือจากวิสัยที่เจ้าพนักงานจะสามารถค้นพบได้จากการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ

ประเด็นที่สอง ปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ จากการที่ผู้เขียนได้ศึกษามาตรการการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ได้มีแนวทางการปฏิบัติกรณีผู้กระทำความผิดได้ให้หรือเปิดเผยข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้ โดยออกระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วย แนวทางการประสานงานคดียาเสพติด พ.ศ. 2553 โดยสำนักงานคดียาเสพติด สำนักงานอัยการสูงสุด โดยผู้เขียนจึงขอเสนอแนะ โดยควรมีมาตรการดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 วรรคสาม ดังนี้

การใช้มาตรการการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดดังกล่าว หลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขของการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ ขั้นตอน และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

ประเด็นที่สาม ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษตามมาตรา 100/2 แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มีแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่หลากหลายแนว ทำให้เกิดปัญหาอาจเกิดความไม่เป็นธรรมต่อจำเลยและไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย โดยผู้เขียนมีข้อเสนอแนะควรที่จะกำหนดเงื่อนไขและเกณฑ์การลดโทษเอาไว้ ให้ชัดเจนเกิดความยุติธรรม โดยควรมีความเห็นของประธานศาลฎีกาเป็นแนวทางปฏิบัติของพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2545 มาตรา 100/2 เพื่อให้ผู้พิพากษามีแนวทางในการปฏิบัติที่ชัดเจน